

CHEMAREA

TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL:

Pe un an . . . . . Lei 360.—
Pe un jumătate an . . . . . Lei 180.—
Pe 3 luni . . . . . Lei 100.—

REDAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria No. 11. — Telefon 13-31

ADMINISTRAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria No. 19. — Telefon 10-86.
Correspondența administrației: Căsuța poștală 76.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA
ADMINISTRAȚIA ZIARULUI

CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 11

Adumbrirea prestigiului scriitoricesc

Statul, când și-a înțeles misiunea de fortificare a temeiurilor sale de existență, a căutat totdeauna să-și consolideze ideologia pe care se razimă. În acest scop, îndeobște, captează condeiele unor scriitori, pe cari îi răsplătește prin trâmbița gloriei și aureola prestigiului. Cultul scriitorilor este lustruit, de obicei și mai ales, în școalele secundare. Căci, ca să întrebuițăm expresiile lui Masaryk „arta și mai ales literatura frumoasă au o mare însemnătate educativă pentru viața socială a oricărui neam: marile mase naționale iau din artă și mai ales dela poezii lor idealele lor morale și sociale. Poezia are pentru viața socială și politică o înrăuire enormă, — vedem acest lucru foarte limpede la marii fruntași ai poeziei polone și ruse, vedem aceasta în influența lui Byron s. a.”

La noi, cine nu știe, că Eminescu ne-a botezat aspirațiile naționale în cele două fluvii de hotare, Nistru și Tisa? Literatura fecundă este totdeauna o literatură revoluționară, căci ea este avangarda marilor înfăptuiri de mâine. Statul cunoscând înrăuirea furtunatică a literaturii se străduiește să-i acapareze resortul de gândire și sentimente, aservindu-l intereselor și scopurilor sale. De aici izvorește, mai ales, nevoia puzderiilor de premii.

Din prilejul distribuirii premiilor naționale, dl Cezar Petrescu a zugrăvit cu vioiciunea argintului viu umbra pe care o târâsc greoaie după ele aceste premii, fără a adânci însă rădăcina acestor scăderi. „Măsura, spune autorul „Scrisorilor unui răzeș“, în care o operă este ori nu națională, nu stă în puterea contemporaneității să o judece“, fiindcă, după cum continuă în altă parte, „opera valoroasă a unui scriitor român e românească și e națională, chiar când autorul nu s'a gândit să o facă românească și națională de dragul unui premiu național.“

Și mai departe: „Oficialitatea vrea o literatură care să exalteze virtuțile naționale și să ignore viciile. E în dreptul ei. E infirmitatea de optică și de gust a tuturor oficialităților pe pretutindeni. Dar a iubi înseamnă adesea a fi dureros atins de cusururile țării și poporului pe care îl iubești, a suferi pentru ele și a le critica sever în nădejdea unei îndreptări. Scriitorii naționali nu sunt acei cari și-au pus panglicuțe tricolore la mandolină, să slăvească dulceag o stare de imbecilă beatitudine, ci acei care cu adevăruri amare au răscolit adâncuri de conștiință. Un scriitor este un precursor uneori, un răsvrătit adesea. Oficialitatea va prefera întotdeauna

artistul ori scriitorul limonăzii patriotice, fiindcă oficialitatea se vrea adulată, fiindcă destinul ei e să somnoleze comod și să-și tocmească slugi s'o apere de muște. Au existat întotdeauna artiști și scriitori care s'au oferit acestei in-deletniciri“.

Și fiindcă dl Cezar Petrescu nu înțelege pricina creării premiilor naționale, scrie: „Iată de ce susținem că a fost eroare numindu-se premiile de literatură din fiecare an: marile premii naționale. Era o îngrădire, care avea să înlăture dela alegere, poate scriitorii cei mai naționali, însă cu naționalismul altfel decât cel lănced și lălău al crierilor oficiale“.

Cu sau fără titulatura pompoasă de național, oficialitatea înțelege să acorde premiile „slugilor tocmiți s'o apere de muște“, care sunt însă foarte primejdioase pentru ea.

Suprimarea unui epitet nu va atrage după ea suprimarea cauzei.

Inchipuți-vă, oficialitatea încremenită în prejudecăți să premieze pe scriitorul.. Panait Istrati. Că acest povestitor a recoltat pe seama noastră simpatii cum, poate, nici un scriitor nu a recoltat, ce are aface? Că Panait Istrati a secerat admirația lectorilor de peste hotare tocmai prin geniul specific românesc, ce importă? Oficialitatea nefiind împrietenită cu vederile lui sociale, nu numai că nu-l va împărtași de „gloria“ unui premiu național, dar îi va răni vanitatea prin bagatelizarea operii.

Inchipuți vă, vă rog, ca dl Goga care, și-a înfipt călcăiul în judecata oficială, să îngăduiască premiarea lui Panait Istrati, care are simpatii... „roșii“.

Dar dacă dl Octavian Goga este înarmat cu toate scăderile osificate ale oficialității, are măcar eleganța de a și le învăli în strălucirea fastuoasă a unei gloriificări efemere?

Deschiderea tripoului dela Constanța sub auspiciile Societății Scriitorilor români, ne dovedește luminos că este strein de abecedarul politic al intereselor de „Stat“.

Ironia publicului care circulă veselă în mii de culori este solia adumbririi prestigiului scriitoricesc.

Ceace ne îndurerează e că această eclipsă a gloriolilor cotidiene se resfrânge, pe nedrept, și asupra scriitorilor, săraci și nebăgați în seamă cari nu-și fac intrarea n'grădina cu castani a eternității, prin lingușirea puternicilor zilei.

Și că eclipsa aceasta este opera unui ministru-scriitor, este de asemenea o neagră ironie pe care și-o servește într'un șfarț un piccolo al culturii.

Ion Moldovan.

Oaspele Regelui

Contele Nicolae Banffi, fostul luptător în contra idealului nostru național și actual cetățean supus al României Mari, a fost în audiență la Regele ereditand I. Ziarele

Jurământul de credință și supunere pentru țara, în contra unității căreia a luptat cu toate resursele intelectuale și materiale de care dispunea, abia s'a uscat pe buzele sale, abia a eșit acel jurământ de fidelitate dureroasă din pieptul „marelui maghiar“ și a și fost distins cu o atenție deosebită din partea Regelui și Reginei tuturor Românilor: a fost primit în audiență și reținut la dejun.

Domnul — zicem domnul pentru că constituția modernă a României nu recunoaște diferențierile medievale, ca prinți, conși, baroni etc. — domnul Nicolae Banffi poate fi mândru de primirea ce i s'a făcut în țara unită contra dorinței și năzuinței sale.

Presa maghiară jubilează, discret și

decent, dar jubilează. Ferdinand I a făcut un gest biblic și nobil, un gest regal.

Nicolae Banffi, fostul — și în inima sa actualul — inamic al unității noastre naționale, a prânzit la masă cu primul Rege al tuturor Românilor, chiar în prima zi a cetățeniei sale române.

Sunt sute și mii de Români, eroi ai idealului național cari nu pot număra între amintirile lor un prânz la Regele Românilor.

Să regrete? Nu! Sunt onoruri și satisfacții și mai mari pe lumea asta.

Distincția cea mai mare a dat-o eroilor noștri soarta, ducând lupta lor la izbânda idealului național, iar Regele a prânzit cu un învins. Ghiță Bob

In belșugul nerecunoștinței

E mijlocul lui Iulie.

A dat Dumnezeu soare și ploaie nemiluită; și cade, cade mărunță și rotundă, ca grindina. vânturată de hora vântului.

Azurul seninului, fără de veste ca fantazia îmbinării de culoare, țâșnește deodată ca dintr'un havuz.

Cerul s'a încercelat. Norii, ca trei lebede, plutesc la miazăzi de cercelul roșu ca rubinul, violet, portocaliu, albastru și verde încărcat de nectarul luminei: curcubeul.

În locul dansului broaștelor, răsărite din noroiul ploii, soarele își așterne lumina pe drumuri.

Automobilul care aleargă vertiginos pe drumul de țară, stârnește pe urma lui roiul galben al prafului.

Stojarile de păsări se resfiră, se încera; se gonec ca vrăjmașe, și fulgeră păcură pe aurul lanurilor de grâu, care se mlădie alene cu voluptatea trupului gol al unei femei cu privirea gureșă.

În curând, bucatele vor fi secerate, legate în snopi și movilite în clăi.

Ca o înghețată de vanilie, bucuria va răcori pe plugarii biciuiți de focul dogoritor al verii.

Viața politică cu patimile ei mărunte, care acaparează atenția publică, se va desfășura anemică, fără atâta harță minusculă.

Și ochii se vor arunca, poate, mai des și mai grijuliu dincolo de smăcurile Bucureștilor.

Reporterii, acești seismografi ai realității, vor face anchete, vor înregistra dureri din cele mai desperate colțuri de țară. Și durerea care unește sub cupola ei atâtea conflicte încordate, atâtea ciocniri ale structurilor sufletești învrăbite, va altoi în crengi înțelegerea care înalță și purifică.

Între prostia hilară a lui Vladimir Nicoară, și calomnia rău ticluită, vom auzi glasuri care trebuie să-și facă cuib sub streșina inimii tuturor oamenilor, cari n'au pierdut sentimentul de solidaritate cu deaproapele.

În fața noastră zace ancheta întreprinsă de ziarul „Cuvântul“, la orfelinatul din Predeal.

Tabloul întunecat care își defilează pe dinaintea ochilor își răscolește cele mai negre sentimente de durere.

Răia și frigul, păduchii și foamea devorează viața plâpândă a orfanilor cu privirea inocentă, care ispășesc marele păcat de a fi avut un părinte, care și-a iubit țara și neamul.

Iarna asvârlite în ger, răbdând foame peste tot anul, crescute în murdărie și mizerie, orfanele au fost supuse unui regim de îndelungă asasinare.

Și mă gândesc la multele serbări naționale, la fastul oficial, la ceremonia-

lul superb la muzici lemilitare și la steagurile decolorate de soare și ploaie. Mă gândesc la recunoștința națiunii care se afișează cu elocvență și neobrăzare în discursuri. Mă gândesc la indignarea care l-a scos din pepeni pe un domn elegant îmbrăcat cu imoralitatea ca găscă cu grăunte, fiindcă i s'a cerut o pomână de o biată ființă bruscată fiindcă cerșete fără să fie invalid.

Chinezii citesc ceasul din ochii pisicilor, iar nerușinarea cinică a unei haite

de pungași se oglindesc în orfelinatul dela Predeal și în discursurile tuturor retorilor fără suflet.

Și astfel în mijlocul belșugului de cereale, trebuie să ne încheiem însemnările, cu un acord melancolic.

Râie, păduchi, ger și foame, iată partea bietelor omene în primăvara vieții lor, în belșugul nerecunoștinței.

Iar oficialitatea să ia seama. Să nu se înrădăcineze credința că e primejdios să-ți iubești țara.

Ion Moldovan.

Corolarul ideiei naționale

Cetățenii înrudiți cu țărana acestei țări nenorocite, asistă de o bucată de vreme la lecții de patriotism și naționalism pe care le servesc pe o lipsie elegantă valeții de cerneală dela Cluj și Brașov, inspirându-se din praful răscolit de ciardaș. Răstălmăcitorii ideiei de umanitate împrăstie ura în sufletele cu obraz pământiu și lutos al celor de același sânge. Cascada bunului simț spumegă în mii de fețe. Ungurii învață pe Români care și-au scăldat sufletul în cele două râuri de granițe ale României, Nistru și Tisa, cum să-și iubească patria, și neamul.

Di Vaida-Voevod, în gura căruia un minuscul Jaque Teleologu dela o imundă foaie depe malurile Someșului i-a împrumutat fără dobândă (ah, ce generoși sunt friptocrații!) câteva cuvinte pe cari le-a morfilit printre dinți stăpânul său di Goldis, — primește lecții de patriotism dela ziarul „Ellenzék”, cunoscutul oficios al eroilor dela Mărășești. Mocanul, firește, nu știe să-și iubească țara, pe care o iubește până la frenezie di Sulyok István. Ingrijorat de viitorul României și de reputația ei pe trottoarele Londrei, „Ellenzék” se burzuluiește în fața declarațiilor rostite, în parlament, de di Vaida, și într'un stil de pare că Árpád își vâjăie prin urechi, îi citează pe di Szülö Gaiza, deputat maghiar în parlamentul dela Praga. Partenerul ideologic al anonimului dela „Ellenzék”, cari își scoate ca o vadră de apă din călimară revolta împotriva gazetelor românești, cari atacă anonim demagogia iredentistă de drumul mare al dlui Barabás, afirmă că „acolo unde nu sunt tulburări, această situație se datorește subjugării, iar acolo unde s'au produs, acolo e slab Statul”.

„Cine cunoaște detaliat și documentat grozăviile de drept public și particular, ba chiar fizice pe cari au trebuit să le îndure în decursul anilor minoritățile în Europa Centrală, da negreșit dreptate lui Szülö”, glăsuiește „Ellenzék”.

Prin urmare, streinătatea să nu creadă că în România minoritățile n'au fost și nu vor fi asuprite, fiindcă nu

există tulburări, căci aceasta se datorește subjugării. Că o asemenea abstracție nu a putut germina decât într'o mentalitate iredentistă, e evident.

După catechismul dlui Szülö, pentru aceia cari privesc dintr'un punct de vedere superior problema minoritară „scopul tratatelor internaționale e să asigure existența și dezvoltarea minorităților”.

Pentru orice ochiu deprins cu mănuierea abstracțiilor, grandilocvența euvântătorului maghiar dela Aberistwith e găunoasă, inconsistentă, gelatinosă.

Dacă vreunul din popoarele minoritare este în declin, majoritarii potrivit tratatelor internaționale trebuie să se îngrijească de medicamente ca să întinerească bătrânețea povârnită spre neant a minoritarilor? Sau dacă și-au atins apogeul facultăților și al dezvoltării să ne trudim a le feri de apăs, intrând în tratative cu soarele?

Stupiditatea problemei așa cum a formulat-o bietul ungar apare evidentă.

Noi băștinășii nu primim sugestii de peste graniță. Problema minoritară ne îngăduim noi autohtonii s'o interpretăm în marginile ideiei naționale și ale integralității teritoriale.

Umanitatea este curcubeul, națiunile colorile lui. Datoria noastră a Românilor e de a ne crea adevărurile de existență potrivit cu însușirile noastre organice. Trebuie să ne îngrijim de valorificarea energiilor noastre naționale, pentru a nu lipsi concertul de culoare al umanității de splendorile românești. Energiile mocnesc înăbușite în sânul acestui popor. Ungurii au gătit mii și mii de talente românești. În virtutea privilegiului lor economic, ei continuă și astăzi să sugrume atâtea și atâtea valori intelectuale românești.

Repararea vitregiei unui trecut nedrept, este corolarul ideiei naționale. Reversul medaliei problemei minoritare e fortificarea economică a elementului românesc. Căci dincolo de roza verbalismului dulceag stau spinii asprelor realități.

Inrudiți cu tainele gliei, în inimi cu nădejdi din trecut, iertați, domnule Szele, păcatul nostru, ascultăm doina groapelor comune.

I. M.

„Eu (O. Goga) scriu, scriu, scriu“! „Dta (Iuliu Maniu) taci, taci, taci“!

Am putea să continuăm această anti-teză spusă de O. Goga zilele trecute în parlament, reimprospătându-ne și trecutul:

Octavian Goga a scris în tinerețe poezii naționale pentru a le uita la bătrânețe.

Iuliu Maniu a luptat 35 de ani pentru cauza națională și i-a rămas fidel până azi.

Octavian Goga a eternizat brutalitatea alegerilor maghiare în piesa „Domnul Notar”, cu ajutorul lor, ca ministru român.

Iuliu Maniu a profesat din tinerețe libertate și democrație și nu a tradat credința sa.

Octavian Goga a vrut o înțelegere cu maghiarii încă acum 20 de ani, (cazul Kristoffy).

Iuliu Maniu s'a opus, atât înțelegerei cu Kristoffy, cât și cu Tisza (1910).

Octavian Goga a scris articole de presă

pentru idealul național în țara liberă. Iuliu Maniu sub stăpânire maghiară. Octavian Goga a fugit depe frontul român (Turtucaia).

Iuliu Maniu, nevoind să primească nici o milă sau favor dela opresori, și-a expus viața în tranșee.

Octavian Goga își petrecea la Nissa cu Aristid Blank, când

Iuliu Maniu a declarat lui Jászai Oszkár că Români din Transilvania și Banat vreau unirea cu Regatul liber.

Octavian Goga se plimba la Paris când Iuliu Maniu organiza imperiul român în Ardeal și Banat.

Octavian Goga a scris pentru ideea națională ani de-a rândul, ca să aleagă în urmă pe Szele Béla (evreu) Weisz, Vurmbrand, etc. deputați români.

Iuliu Maniu a profesat totdeauna un naționalism integral și rațional și nu l'a călcat niciodată.

Octavian Goga este un cameleon. Iuliu Maniu un caracter!

Pic.

Di Goga pe culmile cameleonismului

În loc ca castelanul dela Ciucea să-și fi pus cenușa pe cap (amănunte rituale putea să-i dea di Tiresohn) și să fi făcut „mea culpa”, a îndrăznit să-și deschidă gura, care de când a început să grăiască pentru, hai să zicăm, lumea mare, tot strâmb a vorbit, încercând să spulbere acuzațiile de o gravitate extremă, aduse de opoziție guvernului tuturor fărădelegilor.

Pledoaria lipsită de duh și de nota energetică ce caracterizează adevărul curajului opiniilor și al răspunderilor, a fost cea mai lamentabilă, din câte procuristul partidului maghiar, sluga lui Ionel Brătianu și gădilitorul constantinescului Porc, a rostit în viața-i întinată de păcatul trădării de patrie (Ardealul) și neam.

Fapte, expuse în toată nuciditatea lor de către opoziție, păreau o ploaie de pumni, aplicați pe frunțile sfidătoare ale majorităților, reducând pe aleșii „vanei de bou” la tăcere, ori de câte ori aceștia credeau că pot atenua asperitățile dovezilor cu adevărat zdrobitoare. Sub această canonadă de pumni și palme (morale) trebuia să sucumbe și un bou, cu toate acestea aleșii „vanei de bou” rezistau. Ce erudiție!

Chiar și di Goga, centrul de gravitate al bombardamentului, a fost trezit din simulantul somn. Se vede că vre-o lovitură aplicată după principiul „csak a fejét hogy meg ne sántuljon” (numai în cap ca să nu devie schiop) a nimerit în plin, căci cocoșatul ministru de interne s'a văzut nevoit să iasă din „rezistența pasivă”.

Ne așteptam la un discurs inteligent, rafinat, spiritual, elegant „au dernier cris”, meșteșugit ca frază și formă, la scânteii ce aprind, ca cel puțin iluzia îmbătătoare să rămâie, când colo domnul elev cu termen redus al marelui vizir Brătianu ne-a furnizat dovedea eclipsei totale a intelectului și talentului său.

Cele îngănate de dsa rămân adevărat clasice clownerii, demne de circuri cu reputație și bălciuri săptămânale. Cu toată bunăvoința nu putem desprinde din cele spuse de dsa nici o rază de intelectualitate, nici o licărire de sinceritate și adevăr, nimic ce ar fi putut combate acuzațiile opoziției, nimic nou, totul se mișca pe marginea actualității a fericitorului cameleonism, singurul precept moral și politic sănătos și folositor. Searbăd banal, — flautul magic și-a pierdut vraja, nu mai dansau nici șoriceii, nici șobolanii nici pisicile. Șarlatania, calomnia, farizeismul și comedia n'au

stors efectul dorit de orator. Demagogia a rămas necrezut și redus chiar în fața celor mai fervenți aderenți, un ordinar demagog, lipsit și de valoarea celui din urmă agent electoral. În ședința din 7 Iulie 1926 politicianul și oratorul Goga și-a cântat cântecul de lebedă, a mai rămas doar cameleonismul. E drept, că nici odată „un ministru” de interne n'a fost atacat cu atâta vehemență și sinceră revoltă, nici odată valul argumentelor zdrobitoare n'a făcut să pară așa de îngrozitor coastele vre'unui ministru, ca de astă dată. Toată șubredenia guvernului a eșit în relief, cu toată gălăgia mame-lucilor majoritari. Fără raiță, cădea ploaia de palme, pumni și măciuci, din partea opoziției, adevărat uragan de săgeți a fost lansat contra băncii ministeriale și banca acuzațiilor majoritari. Bietul domn Goga, în loc de lacrimile de emoție ale asistenței, a trebuit să se mulțumească cu șiroaiele de sudoare acră, cei curgeau pe față și îi scăldau corpul. Ziua de 7 Iulie a fost un adevărat dezastru pentru guvern, care, putem afirma, a pierdut pentru a doua oară alegerile.

Săracul mierloim din strada Academiei, n'a știut să răspundă altceva, decât fredonând vecinical refren cu partidul național, de care se lega ca de un fir de paiu. Străsnică punere la punct. Opoziția, a dovedit că e în stare să ia lupta cu 13 majorități și șapte cabinete de talia acestora. Dar opoziția a reputat și cel mai strălucit succes.

În scurta sesiune, istorica ședință prezintă pentru noi și alt interes: fripturiștii au trecut prin botezul de foc acest eveniment urmând a fi tratat la rubrica rezervat lor și numai lor.

Așa se întâmplă decapitarea omului politic Goga, — asasinul ideei de Stat național, — cu toate schimbările la față, rămânând triumfătorul cameleonism integral, instrument de fericire universală.

Nu mai aripile i-au lipsit dlui Goga ca să fie un... desăvârșit Belzebub, numai un pas ca să scoboare în infern. Dar ce vreți, infern e și viața împrestrițată cu eșecuri dezastuoase, dezamăgiri, bancroturi intelectuale și politice, mai ales când ele te izbesc cu forța elementară a realității, crude și triste. Prost avocat și-a ales partidul poporului! Jalnică apărare, anemică pledoarie. Tot timpul aveai impresia că... un pumn de aur... și...
Vivat cameleonismul!

In plin sezon politic

Istoricul târg „Moșii” și-a închis porțile în fața numeroșilor curioși, cari în schimbul celor câțiva poli își îndopau stomacul cu mititei, patricieni, bragă, rahat cu apă rece și alte descoperiri culinare ale orientului nostru bizar.

Din gloria efemeră a acestei expoziții anuale, a mai rămas doar „Luna Park”, unde pentru 5 Lei poți să-ți încerci forța mușchulară, pentru un polte plimbi cu trenul aerian și dacă nici aceste amuzamente nu te-au dat gata, n'ai decât să intri la „bodega transilvăneană” petru o gustare și cel mai apropiat spital îți stă la dispoziție.

Ploile torențiale au mai încetat, iar podul peste Milcov aproape să se termine.

Călătoria pe C. F. R. dela București la Iași, prin transbordare, pe ruta București-Constanța-Odessa Tiraspol-Chișinău-Iași, își pierde farmecul prin accelerarea lucrărilor comisiilor și comițiilor noastre tehnice, cari dinadins vreau să ne dovedească că cel masecurt drum între București-Iași se face totuși peste Milcov.

Premiul național pentru literatură a fost distribuit.

Societatea Scriitorilor Români a pri-

mit autorizația pentru deschiderea tri-poulului dela Constanța.

Generalul Moșoiu consumă zilnic sarmalele-i obicinuite.

Marghioarele și mandetele împreună cu alaiul ionestilor și al poștilor s'au cărat la munte sau la mare.

Ionel Brătianu e în toiul somnului de vară la Florica.

Universitățile s'au închis, evreii respiră mai ușor.

Tănase a anunțat premiarea unei noi reviste.

O. Goga și taxatoarele de autobuse, nu mai comit poezii.

Toate-s vechi și s'ar părea că excepționând strigătele oftenilor cu zarzavat și iaurt, nimic nu conturbă somnolența sezonului de vară.

Dacă sezonul pulsului nostru cotidian profan, din cauza augustelor călduri și a penetrantelor nădușeli e lipsit de sguuitoare evenimente, sezonul politic-odată cu deschiderea scurtei sesiuni parlamentare ne promite realizarea unor vaste tragedii împreunate cu jalnice suspine și hamletiane sughițuri.

Discuțiile la validarea alegerilor nici nu s'au început de-abinelea și scandalul

a erupt. Dobitocule, măgarule, scroafă, mama și alți sfinți diverși din calendarul ortodox și catolic își luau sborul penetrând spațiile unor dinți certați cu bunul simț igienic, isbindu-se vulgar de sonoritatea aerului atotrădător.

— Suntem în parlament, a îndrăznit să riposteze președintele, și toată tragedia vieții noastre politice condusă de o majoritate cu noime de băcan cu polițele protestate, a plutit deasupra intensei culturi de zarzavat ce se numește „parlamentul român” și unde căpătimele de varză — „aleșii” națiunii — au sfânta misiune de a incassa cele mai unsuroase diurne.

Cearta în aparență se reduce la mici fricțiuni datorită majorității necuvântătoare, scandaloasă până la excès prin zelul prea puțin educat al microscopicelelor ființe ce nici nu îndrăzneau măcar să viseze că cloța politică dela interne, peste noapte spărgând găoacea clocitei lor ființe, îi va scoate parlamentari.

Descompunerea cadavrului ce se numește „partidul poporului” a început înainte ca embrionul născut din orgia unei detestabile împreunări să fi luat forme omenești.

Cel mai încurcat este totuși pensionarul general care înlocuindu-și sabia cu un baston într-o clipă de desorientare proptindu-și ciocul în vârful cauciucat al bățului său de pribegie, tușind caustic, a tresărit anemic în fața situației nu tocmai clare.

Di Tilică Burileanu, aspirantul la industrie a fost omis din combinație. Dnii Negulescu și Coandă preferă instrucția respective industria, al doilea în schimbul prezidenței Camerei și a Senatului.

Finanțele sunt supuse fluctuației anormalului triumvirat Lapedatu—Garoflid—Manoilescu. Până când dl Lapedatu preconizează o politică financiară vintilistă mai moderată, subsecretarul de

Stat Manoilescu contractează împrumuturi în Italia a căror soartă e binecunoscută opiniei publice. Cheltuielile făcute cu ocazia alegerilor au depășit cu un miliard bugetul prevăzut. Numai suma automobilelor confecționate pentru simandicoasele excelențe și anturajul lor se ridică la 47 milioane. Dl Garoflid își irosește energia în lupta de a se debarasa de tutela liberală fără vreun rezultat apreciabil.

Nenorocita politică minoritară își dă roadele.

Fripturistul ministru Goldiș se plânge că nici n'a fost măcar inițiat în misterele pactelor cu minoritarii a căror rezultat este numărul considerabil al reprezentanților minoritari, unguri, sași, evrei, ruși, bulgari, turci, găgăuți și armeni penetrați în parlamentul țării prin bunăvoința compătimibilei excelențe dela interne.

Se lucrează asiduu la realizarea unor proiecte politice minoritare, ne asigură dl Goldiș, deocamdată asistăm la formarea blocului minoritar, postulatul dictat de Budapesta, realizat deja în Cehoslovacia și cunoscut prin conduita sa obstrucționistă.

Germanul destrămării roade fără milă ființa compromisă prin poligamie a partidului averescan.

Nu facem pronosticuri, o teamă imbucurătoare totuși ne frământă.

Porcul din politica românească, ne-a făcut un avertisment lipsit de cea mai elementară seriozitate.

— După un an vom reveni, a grohăit fosta excelență dela domenii, crezând că combinația elucidată de craniul său cu vederi limitate, va fi mai trainică.

Anul nu, însă lunile sunt numărate și nu din cauza opresiunii partidelor de opoziție, ci prin răsbunarea propriilor păcate.

București, 14 Iulie 1926.

Romulus P. Roșu.

Cum este mințit Regele și poporul

Penultimul aliniat din răspunsul Camerei la mesajul Tronului se termină cu următoarele cuvinte de o profundă necuviință față de Rege și popor:

„Sire, strânși uniți în jurul Tronului, pătrunși de simțul datoriei și al răspunderii ce încrederea Țării ne impune, urmând pilda celor din trecut, suntem hotărâți să ne închinăm cu toții înaintea interesului obștesc și nădăduim să fim vrednici de așteptările Coroanei și ale poporului Tău...”

Cuvintele în sine nu sunt necuviințioase. Sunt protocolare și de rigoare. Sunt expresiunea cea mai elocventă a fățarniciei guvernului, și a politicii de custozie dinastică față de Rege și mai sunt o nerușinată bătaie de joc față de Popor.

Nu căutăm să bagatelizăm totul dintr'un implacabil spirit de adversitate.

Dar a vorbi Regelui despre simțul datoriei și al răspunderii, despre interesul obștesc și așteptările Coroanei și ale Poporului, atunci, când parlamentarii guvernului se lasă delirului unei porniri arivistice netemperate, de idei intenționate greșite, și de sentimente față de Popor puțin nobile, este o totală lipsă de pudoare față de acea Coroană sub scutul căreia se refugiază de atâtea ori partidele a căror popularitate a evaporat de mult.

Interesul obștesc! Ce minciună, ce sinistră bătaie de joc față de obștea anonimă.

În timpul de grea refacere economică, într'o plină criză morală și politică, interesul obștesc pretinde, ca guvernul să mărească dezastrul țării și să plătească pentru multimea de pa-pagali din Parlament sute de milioane drept primă de incurajare pentru a-atea afaceri incorecte, pe cari le săvâr-

șesc acești analfabeți imuni în numele Poporului.

Entuziasmul și dorul de îmbogățire s'a urcat la un diapazon atât de înalt, încât au pierdut cu desăvârșire respectul față de morală, confundând (și intenționați) noțiunea binelui cu cea a răului.

Și poporul rabdă. Privește cu pumnii încheștați cum acești „reprezentanți” ai lui se sfășie sângeros pentru urgenta votare a proiectului pentru majorarea diurnelor și a indemnizațiilor, atunci, când țara, așteaptă ca inteligența fiecărui contingent să contribuie la anevoioasă lucrare, la ridicarea economică a națiunii.

Dar „interesul obștesc” merge mai departe și pretinde înființarea de noi subsecretariate la industrie, la comunicații și la prezidenția Consiliului, pretinde aruncarea în vânt a tezaurului public, procurarea de automobile pentru cocotele politice, pretinde premii și ajutoare pentru rude și amici; iar poporul rabdă, căci doar de aceia este popor.

Și atunci cum să nu fie senilul din fruntea guvernului pătruns de simțul datoriei și al răspunderii și cum guvernul să nu fie vrednic de așteptările Coroanei și mai ales ale poporului?

Nu, nu! Refractăm ceiace am spus la început.

Faptele guvernului nu sunt o necuviință față de Rege și nici o porcărie față de popor.

Căci minciuna este una dintre pietrele fundamentale pe cari este clădită politica fiecărei țări, și doar guvernul Averescu, n'a făcut altceva, decât a căutat să nu fie desmințit.

Și greșeala față de popor o săvârșește nu guvernul ci acela care nu alungă pe mincinoși din jurul său.

T. B.

Pentru ce a fost reformat căpitanul Ioan?

Individul G. C. Ioan, într'un număr al „Biruinței”, răspunde în mod obraznic și laș, la o notiță apărută în „Chemarea”. Noi — adică am atras atenția dlui general D. Papp, că acest individ, ofițer reformat din armată, continuă să apară în fața instanțelor militare, deși numai are acest drept. Pentru aceasta omul cu plete sure pare a se fi supărat foc și în gazeta locală amintită debitează în mod perfid și laș o serie de prostii, cu scopul evident de a induce opinia publică de bună credință în eroare. „Chemarea” nu știe — scrie scribul care și-a bătut cel puțin de zece ori botul în pământ pentru a fi angajat la ziarul „Patria” — că numitul căpitan a fost reformat fără pierderea gradului, și că reforma căpitanului Ioan nu este nici pentru greșeli disciplinare, nici pentru greșeli morale, ci pentru o subtilă interpretare a doctrinei militare etc...

Perfidia, lașitatea și josniția prin cari slugoiul fără credință, caută să se apere, îi produc o profundă scârbă.

„Anonimii” dela „Chemarea” (cum îi place individului Ioan zis și Vladimир Nicoară să ne numească) știu un lucru și anume, că: *pe-deapsa reformei se aplcă pentru grave abateri dela onoarea de militar și om, și că dela mărimea culpei depinde pierderea sau menținerea gradului ce l-ai avut în armată.*

Odată reformat (indiferent — dacă îți mai păstrezi ori ba gradul) ești șters din controalele armatei ca unul ce ai pătat onoarea de ofițer nefiind demn de a mai figura între ostașii Regelui.

Individul G. C. Ioan a fost reformat din armată. A pătat deci onoarea de ofițer, și este un nedemn laș, care nu recunoaște acest lucru.

După informațiile noastre căpitanul G. C. Ioan, a fost reformat din armată, din motivul, că în calitate de apărător din oficiu al unui soldat din compania sa a primit dela acesta un „onorar”.

Individul Ioan, dacă poate să desmintă informația de mai sus, să publice sentința de reformă.

Așteptăm! Tudor Bălțeanu.

Invalidarea lui Szele Béla

Au trecut mai multe zile de supliciu pentru Szele, care nu voia să creadă că cărdășia din timpul alegerilor, acea dulce împărțere a șovinismului maghiar și a naționalismului guvernului Averescu-Goga-Goldiș, să se sfârșească la poarta parlamentului.

Totuși s'a întâmplat evenimentul neașteptat pentru magyar part în general, Szele Béla în special. Până în ultimul moment au sperat stăpânii noștri de eri că va intra prototipul antiromânismului în Camera română. Chiar după cuvântarea de apărare a deputatului maghiar Wieler se părea — zice presa lor — că opinia majorității îl va agrăția pe Szele. „Dar a venit atacul neașteptat” — cum zice „Keleti Ujság” — a deputatului naționalist Voicu Nițescu, care cu o voce sonoră și o obiectivitate desăvârșită a expus activitatea ziaristică a lui Szele din 1916—1925.

Expunerii liniștite și pătrunzătoare nu a putut rezista nici prietenul steagurilor ungurești dr Buksán, care a miorlăit câteva cuvinte: „Nu am cunoscut articolele lui Szele”.

Cum nu le-a cunoscut? Dar ce bărbat politic pretinde a fi dacă a scăpat cu vederea campania pe care a dus-o presa română și mai ales „Cuvântul” în contra acelei ploșnițe?

Mai afirme subsecretarul — pentru

a se disculpa — că „nu știa cine va candida din partea lui magyar part și că ulterior „l'a rugat pe Szele să-și retragă de bună voie candidatura”.

Minciuni ipocrite!

Guvernul știa foarte bine și cu zile înainte — după cum a declarat Ugron și alți unguri — cine vor fi candidați de magyar part, „și ar fi avut atunci posibilitatea să respingă persoanele cari nu-i conveneau”, dar nu le-a făcut! Din ce motive? Din indolență și nepăsare! — ambele calități inerente membrilor cari compun actualul guvern.

La loviturile zilnice ale presei naționale, la interpelările și expunerile cu greutate, au început să abandoneze ministrii pe prietenul lor Szele Béla. „Partida era pierdută” își ziceau deputații maghiari.

„Era bine să ne preveniți din vreme de activitatea acestui domn”, bălbăia zdrobit anemicul subsecretar. „De altfel eu n'am apărut pe Szele Béla. Camera e liberă — în cazul acesta a fost o excepție — să valideze ori nu pe cine crede de cuviință”.

Și Camera a dat 222 voturi contra lui Szele și 32 voturi ungurești, săsești și cine știe ce găgăuți, pentru el. Szele Béla n'a păpat deputația în ara terfelită și urâtă de el.

Mihai Troțuș.

Concesiunile pentru teatru maghiar

Ministerul cultelor a decis asupra concesiunilor pentru teatrul maghiar din Ardeal. Concesiunile din acest an se deosebesc în mod esențial de cele de până acum, întrucât dreptul de reprezentare nu este fixat pentru un anumit oraș, ci directorii cari au primit acest drept, pot peregrina dintr'un loc în altul, fără vre-o autorizație specială, decât din partea orașului, în care vreau să dea reprezentația.

Condițiunile între cari s'au dat anul acesta „dreptul de reprezentare” deosebite sunt cu totul necunoscute până acum. Măsurile luate sunt însă bune. Numai acel concurent a primit autorizație, care a dat o garanție pecuniară de 100 mii lei. În ce privește dreptul de a juca pe scena vreunui Teatru Maghiar din Ardeal, vreme de un an de zile s'a decis, ca acest drept să nu fie acordat decât unui cetățean român, ceilalți actori pot să apară pe diferite scene numai ca oaspeți.

Măsura aceasta a provocat însă indignarea multor directori de Teatru cari astfel se văd stânjeniți în activitatea lor iredentistă, prin prohibiția importului de ofițeri de ai lui Horthy travestiți în „artiști” de operetă, dansatori și cântăreți.

Vagabonzilor din Budapesta, cari până aci se bucurau de o caldă primire (în numele ideii naționale maghiare) din partea acestor directori, li s'a tăiat drumul.

Afară de acestea fiecare director este obligat să predea de 8 ori la lună, Teatrul pentru trupele românești.

Deși nu suntem gazetă de informații am înregistrat acest fapt, ca fiind foarte important, rezervându-ne dreptul de a reveni asupra lui în numărul viitor, pentru a arăta mobilul protestului cătorva directori de Teatru, contra acestor măsuri.

Situația politică

Hotărât lucru, nu se vede că guvernul și parlamentul este condus de un artist: prea a dat parlamentul — bine înțeles cu asentimentul guvernului — dovadă de simț de simetrie, o calitate puțin cunoscută la firi de boemi, cum este și fostul poet și actualul ministru de interne.

Senatul a validat pe „mâncătorul de valahi”, dar a primit și pe vajnicul luptător național, Ștefan C. Pop, în sânul său, ca senator de drept, reparând astfel o nedreptate, fără să atenueze înconștiența națională dovedită cu cazul Barabás.

Camera a invalidat, după intervenția energică a deputatul național, Voicu Nișescu, pe „bârfitorul valahilor” Szele Béla, încercând să îndulcească pe drăguțul de Magyar Part prin admiterea unui alt ungar între deputați, reușind însă numai să provoace protestul prietenilor lui Szele și furia ridicolă a acestuia.

Scurta sesiune de constituire ne-a arătat adevărata situație deplorabilă în care se află guvernul Averescu.

Față de „roata” de fier, a dovezilor aduse de toate partidele de opoziție cu privire la samavolniciile și ilegalitățile comise de guvern în alegeri, generalul Averescu nu a putut decât să recunoască adevărul dovezilor aduse de opoziție, scuzându-se cu o frază copilărească: „Am trebuit să împiedec campania anarhică, și neștiind care nu este anarhică am oprit întreaga campanie electorală”.

Ministrul său de interne a fost mai precaut: a recunoscut întreaga sa vină prin tăcere. „A vorbit trei ciasuri încheiate”, scrie Viitorul „și totuși nici cea mai slabă justificare a acestor orori nu s'a produs”.

Atitudinea guvernului dea recunoaște prin tăcere sau pe față „ororile” comise în alegeri, deși este cinică, totuși ne bucură pentru că a pecetluit în mod definitiv crima celui mai slăbănog guvern pe care l'a avut România-unity.

Armonia și coeziunea între parlamentarii majoritari și guvernul lor este „exemplară”.

La prima ocazie — alegerea vicepreședinților — majoritatea a trântit doi candidați oficiali ai guvernului și numai după amenințarea guvernului cu retragerea, cei aleși contra voinței lui s'au demis „din disciplină de partid,” și au putut deveni vicepreședinți de Cameră cei nedorți de deputații majoritari.

Este îndreptățită comparație guvernului cu aceia a unui circ în care directori atot puternici sunt liberalii Constantinescu—Brătianu, iar îmblânzitorii fiarelor flămânde din Cameră și Senat sunt membrii guvernului, cu excepția ministrului poet, care vrea să fie subdirector musolinian, dar nu reușește să joace decât pe clown-ul ridicol.

Vreți exemple pentru această comparație?

Senatorii au vrut să închidă ușa senatului pentru liberalul profesor Nistor. A fost de ajuns să rostească directorul Constantinescu-P. o blândă amenințare, și îmblânzitorul de lei Averescu le-a arătat furca de fier iar Nistor a rămas senator.

Dnii Vintilă Lepadatu și Manoilescu-Garoflid trag la jugul guvernului ca doi junci cu moravuri inverse. Binele pe care îl vrea duetul Manoilescu-Garoflid, nu-l'admite Lepadatu, paznicul lui Vintilă Brătianu la ministerul de finanțe.

Deputații au vrut să-și voteze indemnizații princiare, dar directorul circuitului, Vintilă Brătianu, nu a admis.

Dompteurii leilor și tigriilor electorali flămânziți după epuizarea fondurilor electorale le-a arătat biciul, și proiectul s'a modificat, iar deputații și-au strâns brăcinarele.

Directorul nr. 2 al circuitului Averescu, le-a spus sentința: „vor pleca de la putere când vor face greșeli”. Cu alte cuvinte: până vor asculta de liberali nu vor pleca; iar concluzia noastră este că până vor asculta de impresarii lor nu se vor putea consolida nici ca partid, și nici nu vor putea îndrepta răul făcut de liberali.

Pentru a deveni al doilea partid de guvernământ — cum ar vrea Averescu — nu este destul să ascuți morțiș de liberali, îți trebuie încă cu mult mai mult. Ascultarea oarbă te face slugă dar nu partid de guvernământ.

Nici fuziunea ligei antisemite cu partidul zis al poporului — invitația, pe cât se pare de ciudat, a fost făcută chiar de A. C. Cuza și în contra dorinței lui Zelea Codreanu — nu va crea acel partid, cu toată simpatia manifestată acestei idei de majoritarii dornici de salvare.

Al doilea partid de guvernământ se va naște în ziua fuziunii partidului național și țărănesc, dorită acum și de cei din urmă. Dar dacă ar fi fost mai valoroasă fuziunea acum 1—2 ani ea este binevenită și acum, și credem că după crearea celui organism care deține încrederea a 75% din masele electorale sperăm că se vor convinge toți bărbații de stat despre necesitatea unor guverne cu program național și nu cu program de partid, pentru că altcum nu va deveni România țara care am dori și ar trebui să fie.

Aelit.

Camera

Validarea Fripturismului

Ședința din 7 I. crt., bogată în scăpări intelectuale, a avut darul să ne plimbe prin vasta *bucătărie politică*, punând bază legală *fripturismului* și *cameleonismului*.

Așa cum rezultă din desbaterile camerei și cele mai noi cercetări științifice, cei doi microbi sociali politici au trăit în tandru concubinaj și tainică armonie. Ei sunt nedespărțiți ca Păcală și Tândală, sau dacă vreți o explicație biologică, cameleonismul este protoplasma fripturismului. Cel din urmă, având înclinații ereditare spre parasitism, și fiind împins de legea *politice* *pozitive*, a pătruns cu clanul afinității moleculare irezistibile în centrul nervos al cameleonismului, de unde își procură forța motrică, prin zădărnici rădăcini puternice. Astfel se explică *fratificarea concubinajului*, cu toate zvonurile unei

apropiate căsătorii legale, totuși aceasta nu se va produce, rămânând și pe mai departe *raportul de colaborare* (convențuire). Căci nu se poate ști, dacă melancolia toamnei viitoare nu va determina statul major al fripturiștilor la o regroupare de forțe și o nouă orientare spre mediuri mai convenabile, spre pepiniere mai porcine, spre olimpul constantinesc, cu nectar și ambrosia din belșug. Și desigur metamorfoza se va produce imediat ce *sucurile elixirante ale cameleonismului* vor fi epuizate, plaga politică luând forma de: *fripturism-cameleono-porcin*, ceea ce nu înseamnă că evoluția ideologică și biologică a acestui partid (!) ar fi atins ultimul grad.

Intre cei doi aliați mai există și raportul dintre efect și cauză, dintre lumină și întunec. Cât de întăteata

formațiunii acestor fenomene monstronice, savanții au căzut de acord în favoarea cameleonismului, confirmându-se astfel paternitatea d-lui Goga.—O definiție precisă a aliajului nu se poate da și ne îndoiim că orice analiză chimică să poată elucidă raportul de forțe. De fapt există molecule ale acestui conglomerat politic, în care fripturismul este reprezentat cu 80%, față de 20% cameleonism și invers, cu variațiuni infinite. Dar vedem că am deraiat; să ne întorcem deci la bucătăria politică.

Fripturiștii au trecut în ședința această memorabilă *botezul de foc*, mărturisim cu oarecare demnitate. Liderii opoziției au excelat în prepararea fripturilor la țărșuș, și îndeosebi dl. Vaida Voevod învățea cu o uimitoare abilitate țărșușul, trecând bieteile vietăți prin toate fazele de transformare, ce carnea o poate suporta, à la Speisekarte, așa că la urmă nici parfumul de „Quatre Fleures” al dlui Manta n'a mai putut regenera atmosfera infectă. În deosebi fripturile de pe banca ministerială au avut mult de suferit sub focul infernal și înțepăturile fără milă. Spre ilustrare câteva exemple: „Un ministru”, încercând să vorbească, ise înfige imediat țărșușul: Fripturist, antricot șnițel.

„Desgustații”

Subt acest titlu marele învățat N. Iorga publică în ultimul număr al „Neamului Românesc” articolul de mai jos adresat unor prieteni desgustați de situația politică.

Regăsim condensat în acest articol toate argumentele istorice, sociale și etice, care ne-au dat dela început țaria convingere pentru lupta noastră, la care ne-am angajat fără dorințe fripturiste sau de parvenire detestabilă.

Să auzim frumoasele cuvinte ale marelui nostru apostol:

„Am și eu prieteni cari sunt desgustați.

A doua zi după bahanetele cafenelei literare și ale casarmei pensionate, ei se uită cu melancolie la Camerele care funcționează într'un vag zvon de huișuală permanentă și la dregătorii cari mussolinizează țara începând prin a trezi energiile propriilor lor interese, și cu un gest de renunțare, declară că de acum nu mai fac politică.

Să fie oare, și în exemplarele ei a-lese, așa de slabă această rasă?

Dar, dragii mei, ia să privim la altă luptă, în mijlocul altor piedici decât acelea care te opresc pe dta de a fi ministru sau măcar sub-secretar de Stat.

Privește la nații care veacuri au trăit în apăsarea cea mai teribilă până la spânzurătoare, care nu s'a introdus încă la noi. Ele au înviat azi, de ce? Fiindcă, an de an, veac de veac, s'au perindat generații care, orice ar fi fost, au luptat.

Privește la clase care de când lumea au muncit fără spor pentru ele și la orice încercare de a vorbi li s'au sângerat buzele supt pumni de fier. Atăția au ispășit cu viața simpatia pentru dreptatea lor. Și, după ce s'au îngropat generații nemângăiate, azi raza fericirii se oprește și pe creștetele apăsătorilor.

Iar noi, cari urmărim o renaștere morală, desperăm fiindcă ea nu ni dă imediate satisfacții materiale?

Atunci de ce am mai pornit când credința din amurg nu putea să lumineze decât până la miezul de noapte pe care-l trăim?

Numai acei deputați cari nu se știu aleși reali ai națiunii, numai aceia nu-și pot îngădui independența unei păreri.

M. KOGĂLNICEANU

Cupola parlamentului fumează ca un imens coș de fabrică, iar gazele de ardere, saturate de o funingină grea, ducău vestea jertfei friptomiriste pe altarul vițelului de aur.

„Alt ministru” râde: riposta: La grătar, la friptură. „Un ministru” ardelean vrea să glăsuiască dar este adus la realitate prin epitete ca: Fripturist, moașă comunală, la grătar, popa friptură!... (Cine nu ghicește că sub acest anonim se ascunde nemuritorul istoric, părintele Lupaș).

Dar nici „Șeful fripturiștilor” nu este menajat, în schimb dânsul recunoaște friptura, căci doar toată lumea știe, cum dă la șoaptele dnei Goldiș, în cea mai elegantă cafenea din Arad, cari sunau cam astfel: *Dragă Vasile, să vezi, că tu vei rămânea pe jos! Asigură-te! Pune-te pe mai multe liste! A hotărât să figureze pe toate listele.* Și de fapt nici astăzi miniștri fripturiști nu sunt decât niște triști figuranți, trăind în splendidă izolare. *Rușinea lor prin votul unanim al Camerei a primit formă legală.* Și astfel fripturismul a trecut botezul de foc cu succes, fiind viu felicitat de către cameleonism și extrema dreaptă a olimpului constantinesc.

Da. Fripturismul a fost validat. Ura
I. Gr.

FRIPTURI

Ușierul dlui Friptură Goldiș

Nu este o minciună constatarea că un om nu se poate ridica pentru un timp mai îndelungat, mai presids de capacitățile sale înăscute, revenind totdeauna la activitatea pe care o îndeplinește mai bine. Unul este născut să conducă, altul să execute cu precizie ordinele primite, și un al treilea să fie... ușier.

Ușierul dlui Friptură Goldiș este Sa-Vu-Trecui Sa-Vu-Pfui, care și-a început cariera politică ca ușierul dlui Iuliu Maniu și vrea să și-o încheie acum ca ușier fripturist.

Suntem convinși că în meseria sa va înstrăina prin atitudinile sale de anticameră și dlui Goldiș tot atăția prieteni și necunoscuți ca dlui Maniu, chiar mai mulți, pentru că bruscările sale sunt acum și mai „întemeiate” fiind și deputat ales de unghurii din Sălaj.

Popularitatea prefectului Rinaldo Gritta

Intr'un automobil nou și roșu sosește adesea la Cluj prefectul Turdei Rinaldo Gritta, cu fizionomia sa de Nero al cinematografului.

Nimic deosebit!

Dar lângă chauffeur șade un elector oficial cu ajutorul cărora a înțeles să administreze lecțiile de alegeri libere fruntașului județ Turda.

„Electorul” este îmbrăcat în haine de jandarm și ține în mână o pușcă încărcată, gata să apere pe stăpânul său de orice gest al prea *exprimatei popularități*.

Rinaldo Gritta își teme și își păzește pielea.

Răspândiți

„CHEMAREA”

tinereime române apare în 10.000 exemplare.